

9ο Αντιεξουσιαστικό Φεστιβάλ (Ιωάννινα)

9ο Αντιεξουσιαστικό Φεστιβάλ
Θεατράκι Σκάλας 16 και 17 Ιουνίου 2023

Παρασκευή

7 μμ Εκδήλωση : "Εξορύξεις στην Ήπειρο : Μύθοι και αυταπάτες για την ανάπτυξη - οι απαντήσεις των κινημάτων"
Θα μιλήσουν :
Σταύρος Ζώτος (Πρόεδρος Πολιτιστικού Συλλόγου Καλοχωρίου)
Ανοιχτή Συνέλευση ενάντια στην ενεργειακή ληλασία
Άτομα που συμμετέχουν στον αγώνα ενάντια στην εξόρυξη χρυσού (Χαλκιδική)

10:30 μμ Παραδοσιακό γλέντι με τους Ασυμμάζευτους

12 πμ Πανελλαδική πορεία ενάντια

Περιφέρεια Ηπείρου στις εξορύξεις υδρογονανθράκων

7 μμ Εκδήλωση : "Δίκη της Χρυσής Αυγής, ακροδεξιά στροφή, εθνικισμός : Τα σύγχρονα επίδικα του αντιφασιστικού κινήματος"

Θα μιλήσουν :
Μάγδα Φύσσα

Αργύρης Συρίγος (δισηγόρος οικογένειας Φύσσα στη δίκη της Χ.Α)
Στάθης Κ. (Σύλλογος Πολιτισμού Παύλος Killah P)

10:30 μμ Support your local bands live :

Σε όλη τη διάρκεια του φεστιβάλ θα υπάρχει βιβλιοπωλείο και πάγκος με προϊόντα BIOME

*Σε περίπτωση βροχής στον ΕΚΧ Αλιμούρα (Αραβαντινού 6 εντός στοάς)

Χειρονομία - Αντιεξουσιαστική κίνηση
(Συνέλευση κάθε Πέμπτη στις 7μμ στον ΕΚΧ Αλιμούρα)

Σάββατο

USHALA

Ushala
(post/stoner)

INΣOMNIA BAND

InSomnia Band
(Rock/Hard Rock)

Norma the Band
(Ελληνικό Rock)

+ after techno party

Ιωάννινα 2023

Για 9η συνεχόμενη χρονιά διοργανώνεται στο θεατράκι Σκάλας στα Γιάννενα το **Αντιεξουσιαστικό Φεστιβάλ**. Ένα φεστιβάλ που φιλοδοξεί πάντοτε να αναδεικνύει πολιτικά ζητούμενα της εποχής, να προτείνει νέες ιδέες και νέους τρόπους για να βλέπουμε τον κόσμο, να τον καταλαβαίνουμε και να προσπαθούμε να τον αλλάξουμε προς μία κατεύθυνση ελευθεριακή και ριζοσπαστική.

Η εποχή στην οποία ζούμε χαρακτηρίζεται από την εκβιαστική συναίνεση που επιδιώκει να εμπεδώσει στα μυαλά μας το κράτος, όποιο προσωπείο κι αν φοράει. Από τα στόματα όλων αυτών που ασκούν εξουσία και όσων τους υπηρετούν, ακούμε την ίδια ατάκα σε διάφορες παραλλαγές «δεν υπάρχει άλλη εναλλακτική». Πώς γίνεται, όμως, εμείς να ζούμε όλο και χειρότερο και να πληρώνουμε όλο και περισσότερο; Πώς γίνεται σε όλες τις εκδοχές της «κυβερνησιμότητας» να μην μπορούμε να τα βγάλουμε πέρα; Ας παραδεχτούμε ότι στην Ελλάδα του 2023, ο καθένας και η καθεμία από μας μπορεί να «πάει σαν το σκυλί στ' αμπέλι» με

το παραμικρό. Ασθενοφόρα και περίθαλψη δεν υπάρχουν, τα τρένα συγκρούονται μεταξύ τους, όλες οι επενδύσεις εξυπηρετούν το μεγάλο κεφάλαιο, με αποτέλεσμα να αποδυναμώνονται όλο και περισσότερο οι κοινωνικές υποδομές.

Η μοναδική απάντηση στα τεράστια οικονομικά μας προβλήματα είναι επενδύσεις και πάλι επενδύσεις. Επενδύσεις με κάθε κόστος, με μοναδικό πλάνο τον άμεσο πλουτισμό των λίγων σε βάρος των πολλών. Στην Ήπειρο, για να μην πάμε μακριά, σε μία από τις φτωχότερες περιοχές της Ευρώπης, οι τοπικοί μας άρχοντες και η πετρελαϊκή εταιρεία Energean oil & gas, σχεδιάζουν την απόλυτη λεηλασία του τόπου με εξορύξεις υδρογονανθράκων σε μία περιοχή σαν της Ζίτσας, με φοβερό φυσικό πλούτο, ποτάμια, πηγές, δάση, έμβια ζωή. Κάθε παραγωγική δραστηριότητα θα αντικατασταθεί σύμφωνα με τα σχέδιά τους από την εξορυκτική βιομηχανία. Οι εξορύξεις, παντού στον κόσμο, συνδυάζονται στο μυαλό μας με τον πόλεμο, την λεηλασία, την φυσική καταστροφή και την εξόντωση των τοπικών κοινωνιών. Τα όσα φριχτά βιώνουν εδώ και χρόνια οι κάτοικοι της Χαλκιδικής, σκοπεύουν να τα φέρουν και σε μας, παρά το γεγονός ότι έχει αναπτυχθεί ένα σημαντικό κίνημα αντίστασης.

Κι αν η οικονομική απάντηση είναι πάντοτε οι επενδύσεις και οι ιδιωτικοποιήσεις, στο κοινωνικό πεδίο αυτό που ενισχύεται από το κράτος είναι ο εθνικισμός, η μισαλλοδοξία και ο ρατσισμός. Για ό,τι συμβαίνει στη ζωή μας φταίνει οι Άλλοι, οι ξένοι, οι διαφορετικοί και φυσικά οι «ανθέλληνες» αντιεξουσιαστές και αριστεροί και γενικά όσοι δεν σέβονται την ουσία του έθνους, του κράτους, του στρατού κλπ. Η ενίσχυση της ακροδεξιάς ρητορικής και παρουσίας μέσα στις κοινωνίες μας, σε παγκόσμιο επίπεδο, είναι το φυσικό επόμενο. Πώς μπορούμε να αντιμετωπίσουμε κοινωνικά και μαχητικά τη λαίλαπα του φασισμού; Πώς μπορούμε να αντιστρέψουμε τον ακροδεξιό λόγο που μεταφέρει το πεδίο της σύγκρουσης ανάμεσα στους καταπιεσμένους και όχι απέναντι στην εξουσία και το κεφάλαιο;

Στο 9ο Αντιεξουσιαστικό Φεστιβάλ θα ασχοληθούμε ποικιλοτρόπως

με τα παραπάνω ζητούμενα, την Παρασκευή 16 Ιουνίου στις 7μμ με τα σχέδια για εξορύξεις στην Ήπειρο και τις απαντήσεις των κινημάτων τόσο στην περιοχή μας, όσο και στην περιοχή της Χαλκιδικής και το Σάββατο, αφού διαδηλώσουμε ενάντια στις εξορύξεις υδρογονανθράκων στις 12μμ μπροστά από την Περιφέρεια, στις 7μμ θα συζητήσουμε για τη δίκη της Χρυσής Αυγής και την ακροδεξιά στροφή που παρατηρείται γενικά στην κοινωνία, πάντα αναζητώντας τους τρόπους ανατροπής αυτής της κατάστασης.

Καλούμε όλη την κοινωνία να λάβει μέρος στο διήμερο 9ο Αντιεξουσιαστικό Φεστιβάλ. Η διάδραση μεταξύ μας στο δημόσιο χώρο, χωρίς διαμεσολαβήσεις, αποτελεί μία πολύ ουσιαστική συνθήκη για να καταφέρουμε να ανταλλάξουμε απόψεις και ιδέες και να οργανώσουμε τις αντιστάσεις μας απέναντι στη βαρβαρότητα που βιώνουμε καθημερινά.

Αναλυτικό πρόγραμμα φεστιβάλ:

Παρασκευή 16 Ιουνίου:

7μ.μ.: Εκδήλωση – συζήτηση: «Εξορύξεις στην Ήπειρο: μύθοι και αυταπάτες για την ανάπτυξη – οι απαντήσεις των κινημάτων»

θα μιλήσουν:

Σταύρος Ζώτος (πρόεδρος πολιτιστικού συλλόγου Καλοχωρίου)

Ανοιχτή Συνέλευση στα Γιάννενα ενάντια στην ενεργειακή λεηλασία

Άτομα που συμμετέχουν στον αγώνα ενάντια στην εξόρυξη χρυσού (Χαλκιδική)

10.30μ.μ.: Παραδοσιακό γλέντι με τους «Ασυμμάζευτους»

Σάββατο 17 Ιουνίου:

12μ.μ. – Περιφέρεια Ηπείρου: στηρίζουμε την Πανελλαδική πορεία ενάντια στις εξορύξεις υδρογονανθράκων

7μ.μ.: Εκδήλωση – συζήτηση: «Δίκη της Χρυσής Αυγής, Ακροδεξιά στροφή, εθνικισμός: τα σύγχρονα επίδικα του αντιφασιστικού κινήματος»

θα μιλήσουν:

Μάγδα Φύσσα

Αργύρης Συρίγος (δικηγόρος οικογένειας Φύσσα στη δίκη της ΧΑ)

Στάθης Κ (σύλλογος πολιτισμού Πάυλος Killah Ρ)

10.30μ.μ. Live με τους: NORMA the band, Insomnia και Ushala

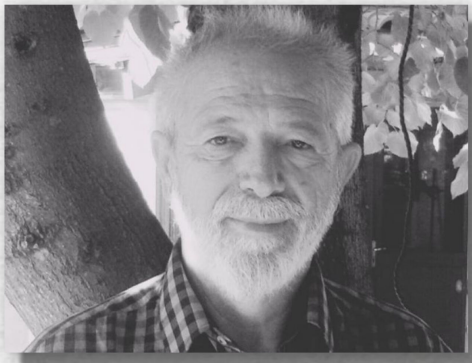
+ after party

Όλες οι εκδηλώσεις θα πραγματοποιηθούν στο θεατράκι Σκάλας. Σε περίπτωση βροχής θα μεταφερθούν στον Ελεύθερο Κοινωνικό Χώρο Αλιμούρα (Τσιριγώτη 14, εντός στοάς Σκόρδου, είσοδος και από Αραβαντινού 6)

**Εκδήλωση στην μνήμη του
Γιώργου Κολέμπα (Θεσσαλονίκη)**

ΒΑΒΥΛΩΝΙΑ

Αποανάπτυξη, Τοπικοποίηση, Άμεση Δημοκρατία
Η Σημασία του Έργου του **Γιώργου Κολέμπα** για τα
Κινήματα

Τρίτη 20 Ιουνίου στις 19:00. στο Πάρκο στο Αγ. Βενιζέλου

Ομιλητές:

Γιάννης Μπίλλας: (Συγγραφέας)

Αντώνης Μπρούμας: (Περιοδικό Βαβυλωνία)

Γρηγόρης Τσιλημαντός: (Α.Κ Θεσσαλονίκης)

Ελευθεριακό
φεστιβάλ βιβλίου
Θεσσαλονίκης

20-21-22
Ιουνίου 2023

Στις 20 Ιουνίου στις 19:00
στο πάρκο στο Αγ. Βενιζέλου
ανοίγουμε το 12ο Ελευθεριακό
φεστιβάλ βιβλίου
Θεσσαλονίκης με μία εκδήλωση
μνήμης στον Γιώργο Κολέμπα
και αποτίμησης του έργου του.

Η ζωή και η σκέψη του Γιώργου έχουν ένα σπάνιο δεσμό συνοχής για την εποχή μας. Εκεί που γύρω μας είναι όλα κομματιασμένα αποσπασματικά και εξατομικευμένα, το πρόταγμα του Γιώργου έργω-λόγω είναι πρόταση συνεκτική και ταυτόχρονα ανοιχτή για το ξεπέρασμα του κυρίαρχου μοντέλου της οικονομίας και της οργάνωσης της ζωής. Είναι το ξεπέρασμα του οικονομισμού και της ιδεολογίας της απεριόριστης ανάπτυξης που τον παράγει και τον στηρίζει για να αναπαραχθεί και η ίδια ως ερμηνευτικό εργαλείο της ανθρώπινης ύπαρξης.

Ο Γιώργος δεν στάθηκε μόνον εκεί. Είδε στις αυτόνομες, αξιοβίωτες και οριζόντια αναπτυγμένες κοινότητες την εναλλακτική απέναντι στον κρατικό συγκεντρωτισμό και στον γιγαντισμό των σύγχρονων πόλεων που δεν έχουν μόνο πολλά και πολλαπλά μέγα-προβλήματα σπαταλώντας ενέργεια, πόρους και εν τέλει τους ίδιους τους πολίτες, αλλά επιπλέον τα παράγουν πολλαπλασιάζοντας την κοινωνική ασφυξία σ' αυτόν τον φαύλο κύκλο των αδηφάγων ψευδοαναγκών.

Αυτή η εναλλακτική των αυτόνομων κοινοτήτων για τον Γιώργο εδαφικοποιείται μέσα από την τοπικοποίηση οργανωμένη πάνω στα θεμέλια της άμεσης Δημοκρατίας χωρίς αφεντικά και χωρίς την εξουσία των ειδικών.

Οι κοινότητες των κοινοτήτων για τον Γιώργο είναι μοίρασμα και όχι ιδιοποίηση , είναι συνεργασία και αμοιβαία αλληλοβοήθεια και όχι περιχαράκωση και περίφραξη . Μέσα σε αυτές τις κοινότητες διείδε τον νέο ανθρωπολογικό τύπο που τις παράγει και των παράγουν τον νέο ανθρωπολογικό τύπο που τις παράγει και τον παράγουν ως αυτόνομο και αυτεξούσιο άτομο. Μέσα στην συνέργεια της συλλογικής ζωής βρίσκει το νόημα του , έχοντας πλήρη επίγνωση πως έξω από αυτήν δεν μπορεί να υπάρξει ούτε ως αυτόνομο ούτε ως αυτεξούσιο άτομο

Ανοιχτή Συνέλευση στα Γιάννενα ενάντια στην Ενεργειακή Ληλασία

Οι εξορύξεις υδρογονανθράκων είναι ξανά προ των πυλών και η απειλή πλέον βέβαιη και άμεση. Για τον λόγο αυτό, σήμερα στην καθιερωμένη **εβδομαδιαία μας συνέλευση (κάθε τρίτη)**, πρώτο και βασικό θέμα θα είναι οι εξορύξεις και οι πιθανές δράσεις για να τις εμποδίσουμε.

Ραντεβού στις **8μ.μ.** στον **Ελεύθερο Κοινωνικό Χώρο Αλιμούρα** (Αραβαντινού 6, εντός στοάς Σκόρδου, είσοδος και από Τσιριγώτη 14).

Όσοι και όσες ενδιαφέρεστε, ελάτε να οργανωθούμε και να δράσουμε μαζί.

Παραδοσιακό Live με τους Αχπάν (Ιωάννινα)

Παραδοσιακό λάιβ με τους Αχπάν για την οικονομική ενίσχυση της Ανοιχτής Συνέλευσης ενάντια στην Ενεργειακή Ληηλασία. Μαζευόμαστε από τις 8μ.μ. να γλεντήσουμε μαζί στον Ελεύθερο κοινωνικό χώρο Αλιμούρα, με μουσικές του τόπου μας και άλλων, κοντινών και μακρινών.

- Ενάντια στη ληηλασία της φύσης και της ζωής μας.
- Καμία εξόρυξη
- Λευτεριά στα βουνά της Ηπείρου

Εισήγηση της Α.Κ.Θ στην εκδήλωση ΔΙΚΕΘΣΙΝΗ ή ΔΙΚΑΙΟΣΥΝΗ ; (Photo)

Εισήγηση της Αντιεξουσιαστική Κίνηση Θεσσαλονίκης στην εκδήλωση ΔΙΚΕΘΣΙΝΗ ή ΔΙΚΑΙΟΣΥΝΗ που πραγματοποιήθηκε στις 21/12 στον Ελεύθερο Κοινωνικό Χώρο Respiro di Libertà

Στις 05/12/2022 ο Κώστας Φραγκούλης πυροβολήθηκε στο κεφάλι από αστυνομικούς της ομάδας ΔΙΑΣ, έπειτα από καταδίωξη του οχήματος του. Μία καταδίωξη που κατέληξε σε μία δολοφονία-εκτέλεση από την Ελληνική Αστυνομία απέναντι σε έναν ακόμα νεαρό Ρομά, όπως έγινε και με τον Νίκο Σαμπάνη στο Πέραμα πριν από περίπου ένα χρόνο.

Θα μπορούσαμε να πούμε πως η δολοφονία του Νίκου Σαμπάνη με πάνω από 30 σφαίρες και η μετέπειτα συγκάλυψη της Ελληνικής Αστυνομίας και του δικαστικού σώματος αποτελεί τον προάγγελο

τόσο για την δολοφονία του Κώστα Φραγκούλη όσο και για τις ζωές των Ρομά γενικότερα. Ένας άνθρωπος εκτελέστηκε με το έτσι θέλω από την αστυνομία, η οποία έχοντας όλη την αβάντα του πολιτικού συστήματος και όντας η “νόμιμη βία” του Κράτους, πιστεύει πως μπορεί να αφαιρέσει ζωές χωρίς να δίνει λογαριασμό πουθενά. Είναι ακριβώς αυτή η κάλυψη που έδωσε στους “ήρωες” δολοφόνους της ομάδας ΔΙΑΣ το Υπουργείο Προστασίας του Πολίτη, ένα όνομα τόσο ειρωνικό για το συγκεκριμένο Υπουργείο, αφού μόνο δολοφονημένους και ξυλοκοπημένους πολίτες βλέπουμε από την αστυνομία. Περισσότερα όσον αφορά την δικογραφία, τις ακραίες παραλήψεις και την συγκάλυψη σε νομικό επίπεδο θα μας δώσει σε λίγο και ο δικηγόρος Θανάσης Καμπαγιάννης.

Και είναι το σύνθημα “Δεν υπάρχει Ειρήνη χωρίς Δικαιοσύνη” που ενέχει αυτούς τους αγώνες και τις αδικίες. Διότι το δίκαιο δεν βρίσκεται σε καμία δικαστική αρχή, όσο κι αν αναζητείται εκεί, για να προσκρούει συνεχώς στην σκληρή πραγματικότητα της αδικίας και της ατιμωρησίας. Η αστική δικαιοσύνη βρίσκεται εκεί για να αποδεικνύει και να υποδεικνύει, σύμφωνα με τις προσταγές του Κράτους, ποιος είναι ο ένοχος και ποιος ο εχθρός. Και στέκεται εκεί για να θυμίζει πως όση πίστη κι αν υπάρχει στην Δικαιοσύνη, αυτή δεν πρόκειται να έρθει χωρίς πείσμα, επιμονή και αντίδραση. Δεν είναι τυχαίο άλλωστε πως χρειάστηκε ένας ολόκληρος Δεκέμβρης, μία ολόκληρη εξέγερση για να καταδικαστεί ο μπάτσος-δολοφόνος του Αλέξανδρου Γρηγορόπουλου.

Κάπως έτσι και μ’ αυτό το μότο και την πλήρη ανοχή σε κάθε πράξη προχωράει ακάθεκτη η Ελληνική Αστυνομία εφαρμόζοντας το στην πράξη. Είναι κάτι παραπάνω από ξεκάθαρο πλέον πως δεν πρόκειται για ένα μεμονωμένο περιστατικό παράβασης καθήκοντος ή ζήτημα εκπαίδευσης. Γιατί αυτό ακριβώς εκπαιδεύτηκαν να κάνουν: Να δολοφονούν και να καταστέλλουν. Λειτουργώντας σαν τίποτα άλλο παρά μια συμμορία, με την μόνη διαφορά πως έχει πλήρη εξουσία πάνω στις ζωές μας και στα σώματά μας καθημερινά με έναν ολόκληρο κρατικό μηχανισμό από πίσω.

Από την αρχή των δολοφονιών, από τα ίδια τα χέρια του Κράτους μέχρι και σήμερα γίνεται φανερό πως η ζωή, ειδικά αν είσαι Ρομά ή μετανάστρια, μάλλον δεν μετράει. Με την εφαρμογή ενός καθεστώτος εξαίρεσης πάνω στους πληθυσμούς-ανθρώπους αυτούς με εκδιώξεις από τον αστικό ιστό, γκετοποίηση, παρανομοποίηση, αποκλεισμό από βασικές ανάγκες όπως η εργασία, άθλιες συνθήκες

διαβίωσης και μπόλικο ρατσισμό.

Στόχος της παρούσας εκδήλωσης/συζήτησης αποτελεί το να ανοιχτούν και να συζητηθούν ευρύτερα όλα τα ζητήματα ορατότητας της κοινότητας των Ρομά σε συνδυασμό με τις υποθέσεις εκτελέσεων-δολοφονιών από την ΕΛ.ΑΣ. του Νίκου Σαμπάνη και του Κώστα Φραγκούλη. Να πιάσουμε το νήμα της συλλογικής αντίστασης και αλληλεγγύης για μία ζωή που να αξίζει να βιωθεί.

Αντιεξουσιαστική Κίνηση Θεσσαλονίκης

Εκδήλωση/συζήτηση – ΔΙΚΕΟΣΙΝΗ ή ΔΙΚΑΙΟΣΥΝΗ; την Τετάρτη 21/12 στις 20:00 στον Ε.Κ.Χώρο Respiro di Libertà

Εκδήλωση/συζήτηση την Τετάρτη 21/12 στις 20:00 στον Ελεύθερο Κοινωνικό Χώρο Respiro di Libertà (Ολυμπιάδος με Ιουλιανού πίσω από την εκκλησία της Λαοδηγήτριας)

ΤΕΤΑΡΤΗ 21/12 20:00 || ΕΚΔΗΛΩΣΗ-ΣΥΖΗΤΗΣΗ:

**Η ΔΙΚΕΟΣΙΝΗ
ή ΔΙΚΑΙΟΣΥΝΗ;**
Κώστας Φραγκούλης: μια ακόμη κρατική δολοφονία
Οι Ρομά σε ρατσιστικό καθεστώς εξαίρεσης

Ομιλητ(ρι)ες:

Κατερίνα Μπεμπέ
διαμεσολαβήτρια του κέντρου κοινότητας
«Αγία Σοφία» παράρτημα Ρομά του Δήμου Δέλτα

Ροδή Καβούνη
νηπιαγωγός στον οικισμό Αγία Σοφία των Ρομά

Θανάσης Καμπαγιάννης
δικηγόρος

Γιώργος Τσιάκαλος
ομότιμος καθηγητής παιδαγωγικού Α.Π.Θ

Εισήγηση από την Αντιεξουσιαστική
Κίνηση Θεσσαλονίκης

ΕΛΕΥΘΕΡΟΣ ΚΟΙΝΩΝΙΚΟΣ ΧΩΡΟΣ RESPIRO (ΟΛΥΜΠΙΑΔΟΣ ΜΕ ΙΟΥΛΙΑΝΟΥ)
Αντιεξουσιαστική Κίνηση Θεσσαλονίκης || ak_salonica@respirv.net

ΔΙΚΕΟΣΙΝΗ ή ΔΙΚΑΙΟΣΥΝΗ;

Κώστας Φραγκούλης:

- Μία ακόμη κρατική δολοφονία
- Οι Ρομά σε ρατσιστικό καθεστώς εξαίρεσης

Ομιλητ(ρι)ες:

Γιώργος Τσιάκαλος : Ομότιμος καθηγητής Παιδαγωγικού στο Α.Π.Θ.

Θανάσης Καμπαγιάννης : Δικηγόρος (Σύνδεση μέσω διαδικτύου)

Ροδή Καβούνη : Νηπιαγωγός/εργαζόμενη στον οικισμό Αγία Σοφία στην Θεσσαλονίκη

Κατερίνα Μπεμπέ: Διαμεσολαβήτρια του κέντρου κοινότητας “Αγία Σοφία” παράρτημα Ρομά του Δήμου Δέλτα

Στις 05/12/22 ο Κώστας Φραγκούλης πυροβολήθηκε στο κεφάλι από αστυνομικούς της ομάδας ΔΙΑΣ, έπειτα από καταδίωξη του

οχήματος του. Μία καταδίωξη που κατέληξε σε μία δολοφονία-εκτέλεση από την Ελληνική Αστυνομία απέναντι σε έναν ακόμα νεαρό Ρομά, όπως έγινε και με τον Νίκο Σαμπάνη στο Πέραμα πριν από περίπου ένα χρόνο.

Από την αρχή των δολοφονιών από τα ίδια τα χέρια του Κράτους μέχρι και σήμερα γίνεται φανερό πως η ζωή, ειδικά αν είσαι Ρομά ή μετανάστρια, μάλλον δεν μετράει. Με την εφαρμογή ενός καθεστώτος εξαίρεσης πάνω στους πληθυσμούς-ανθρώπους αυτούς με εκδιώξεις από τον αστικό ιστό, γκετοποίηση, παρανομοποίηση. Μία κατάσταση εξαίρεσης που αφορά τη δικαιοσύνη, την εκπαίδευση, την εργασία, τα δικαιώματα κι εν τέλει την ίδια τη ζωή, η οποία τους αποστερείται και βιολογικά όταν το κρίνει αφ' εαυτού η αστυνομία.

Είναι κάτι παραπάνω από ξεκάθαρο πλέον πως δεν πρόκειται για ένα μεμονωμένο περιστατικό παράβασης καθήκοντος ή ζήτημα εκπαίδευσης. Γιατί αυτό ακριβώς εκπαιδεύτηκαν να κάνουν: Να δολοφονούν και να καταστέλλουν.

Στόχος της παρούσας εκδήλωσης/συζήτησης αποτελεί το να ανοιχτούν και να συζητηθούν ευρύτερα όλα τα ζήτσημα ορατότητας των κοινοτήτων των Ρομά σε συνδυασμό με τις υποθέσεις εκτελέσεων-δολοφονιών του Νίκου Σαμπάνη και του Κώστα Φραγκούλη από την ΕΛ.ΑΣ. Να πιάσουμε το νήμα της συλλογικής αντίστασης και αλληλεγγύης για μία ζωή που να αξίζει να βιωθεί.

Αντιεξουσιαστική Κίνηση Θεσσαλονίκης

Προβολή του ντοκιμαντέρ του Alterthess: “Σε μια στιγμή κινδύνου” κ συζήτηση με τους συντελεστές

Παρασκευή 16 Δεκεμβρίου στις 7:30μμ

Στον Ε.Κ.Χ. Αλιμούρα.

Λίγα λόγια για το ντοκιμαντέρ «Σε μια στιγμή κινδύνου»:

Ο τρόπος που θυμόμαστε την Ιστορία καθορίζεται από την πλευρά που τη ζήσαμε. Το προσφυγικό στην Ελλάδα, όπως και η «μάχη» για το όνομα της Μακεδονίας, υπήρξαν σημεία καμπής για μια κοινωνία που ταλαντεύεται ανάμεσα στον εκφασισμό της και την αλληλεγγύη.

Η δημοσιογραφική ομάδα του ανεξάρτητου μέσου ενημέρωσης της Θεσσαλονίκης, Alterthess, ξεκίνησε τη δημιουργία αυτής της ταινίας το 2018, «σε μια στιγμή κινδύνου». Μια περίοδο που στη Θεσσαλονίκη, αλλά και σε άλλες πόλεις της χώρας, η φασιστική ρητορική και τα «τείχη» για τους πρόσφυγες και τις μετανάστριες μεγάλωναν όλο και πιο πολύ.

Οι ρατσιστικές ιαχές με αφορμή την διαμονή προσφύγων και μεταναστ(ρι)ών ηχούσαν δυνατά. Το «Μακεδονικό» ήρθε να απλώσει ακόμη περισσότερο σκοτάδι στη δημόσια σφαίρα σε καθημερινή βάση.

Εθνικιστικά συλλαλητήρια, επιθέσεις σε μνημεία, στέκια και ανθρώπους, μαζί με μια ολοένα διευρυνόμενη νομιμοποίηση ενός μισαλλόδοξου λόγου, δημιουργούσαν μια συνθήκη πνιγερή.

Η ταινία επιχειρεί να αναδείξει το νήμα του υπόγειου αυτού «πολέμου» και της διάχυσης της ρητορικής του μίσους προς τον Άλλον, τον ξένο, τον γείτονα, τον πρόσφυγα, τον διαφορετικό, στο πρόσφατο παρελθόν.

Το ντοκιμαντέρ ξεκινά στον απόηχο της φασιστικής δράσης της Χρυσής Αυγής και της έλευσης ενός μεγάλου προσφυγικού ρεύματος στα νησιά της χώρας. Παρά τη δίωξη και την καταδίκη της, η ναζιστική οργάνωση είχε αφήσει ήδη κατακάθια στην ελληνική κοινωνία, η οποία μέσα σε μια μακρά οικονομική κρίση αλλά και μέσα από έναν σταδιακά οξυνόμενο θεσμοποιημένο ρατσισμό έψαχνε να βρει νέους εσωτερικούς και εξωτερικούς εχθρούς.

Η ταινία αποτελεί μια προσπάθεια σύνδεσης των γεγονότων, μέσα από τα μάτια της αλληλεγγύης. Μιλούν άνθρωποι που βίωσαν έντονα την περίοδο αυτή, ενώ ταξιδεύει σε πολλά μέρη της χώρας επιχειρώντας να καταγράψει την γενίκευση του φαινομένου του εκφασισμού αλλά και τον τρόπο που βιώνεται από διαφορετικά μέλη της κάθε τοπικής κοινωνίας. Παράλληλα, ερευνά το πώς οι κρατικές πολιτικές ενισχύουν το κλίμα του φόβου, της βίας και του ρατσισμού, αντί να προστατεύουν τους φτωχούς και αδύναμους. Οι πολλαπλές αφηγήσεις βοηθούν στον εντοπισμό των τρόπων διεξόδου από αυτή την κατάσταση, μέσω του αγώνα για μια κοινωνία που η αλληλεγγύη θα αποτελεί καθημερινή πράξη και οδηγό μιας διαφορετικής ζωής, που θα συμπεριλαμβάνει όλους και

όλες.

Συντελεστές:

Σενάριο – σκηνοθεσία – παραγωγή: Θεόφιλος Καλαϊτζίδης, Ιάσων Μπάντιος, Σταυρούλα Πουλημένη

Έρευνα: Ιάσων Μπάντιος, Σταυρούλα Πουλημένη

Φωτογραφία – μοντάζ: Θεόφιλος Καλαϊτζίδης

Μουσική: Σταμάτης Πασόπουλος

Ηχοληψία: Σίμος Λαζαρίδης, Ενές Αχμέτ Κεχαγιά

Μίξη Ήχου: Σίμος Λαζαρίδης

Επιστημονικός συνεργάτης: Δημοσθένης Παπαδάτος Αναγνωστόπουλος

Αφήγηση: Φούλης Μπουντούρογλου, Δώρα Νεστορίδου

Εισήγηση ΕΚΧ Αλιμούρας από την βιβλιοπαρουσίαση του βιβλίου “Δρομοκαΐτειο, Λέρος, Δαφνί : Ο ένας τοίχος μετά τον άλλον” του Θ. Μεγαλοοικονόμου

Στο βιβλίο <<Δρομοκαΐτειο, Λέρος, Δαφνί : Ο ένας τοίχος μετά τον άλλον>>, ο Θ. Μεγαλοοικονόμου ανατρέχει στο ιστορικό της ψυχιατρικής μεταρρύθμισης στην Ελλάδα, αναρωτώμενος αν αυτή υπήρξε ποτέ ουσιαστικά και ποιοι ήταν οι πολυδιάστατοι παράγοντες που την εμπόδισαν. Παράλληλα, θίγει ζητήματα όπως η επικινδυνότητα, το ακαταλόγιστο, η τοξικοεξάρτηση, η προσφυγιά και η αστεγία, τοποθετώντας τα στον πυρήνα της

κοινωνικής ρίζας του ψυχικού πόνου, όπως γράφει και ο ίδιος. Επίσης, στέκεται στην έννοια της Αποϊδρυματοποίησης όχι ως απλά το ξεπέραςμα του ασύλου και την ρήξη με το παραδοσιακό ψυχιατρείο- φυλακή, αλλά ως την διαρκή κινηματική διαδικασία ουσιαστικής επανένταξης του ατόμου στον κοινωνικό ιστό, μέσα απ' την προσπάθεια ικανοποίησης των δικών του αναγκών. Παράλληλα, έρχεται σε ρήξη με το κυρίαρχο ψυχιατρικό μοντέλο, τον βιολογικό αναγωγισμό, δηλαδή την αντιμετώπιση των ψυχικά ασθενών ως χημικές εξισώσεις του εγκεφάλου τους, θεωρία και πρακτική που αφαιρεί την κοινωνική παράμετρο απ' το ζήτημα της ψυχικής υγείας. Αντιθέτως επιμένει σε αυτήν, πιστεύοντας τόσο ότι οι κοινωνικές συνθήκες τις οποίες ζούμε είναι αυτές που προκαλούν ψυχικά νοσήματα στα άτομα, όσο και ότι οι κοινωνικές συνθήκες τις οποίες μπορούμε να μετασχηματίσουμε και ανοικοδομήσουμε, είναι αυτές που μπορούν να τα θεραπεύσουν. Έτσι, εμβαθύνοντας στην κοινωνική διάσταση των ψυχικών νοσημάτων, προτείνει ότι τα κοινωνικά προβλήματα απαιτούν κοινωνικές λύσεις, και έτσι η πραγματική θεραπεία αυτών οφείλει να αναζητηθεί μέσα απ' τις σχέσεις, τους ρόλους και τα νοήματα που συνδέουν τον ψυχικά άρρωστο με την κοινωνία. Με βάση τον κυρίαρχο λόγο και πρακτική της ψυχιατρικής, όσο πιο πολύπλοκες οι ανάγκες των ατόμων, τόσο ευκολότερα απομονώνονται, ιδρυματοποιούνται και εν τέλει απορρίπτονται. Με την επιστροφή στην κοινότητα και την συσχέτιση του χώρου της ψυχικής υγείας με την κοινωνική σφαίρα, καλούμαστε τόσο ως άτομα όσο και ως κοινωνικός χώρος, να πάρουμε θέση και να προκαλέσουμε ρήγματα στην θεωρία και πρακτική του αποκλεισμού.

Ζούμε λοιπόν σήμερα μια κοινωνική πραγματικότητα όπου η συσσωρευμένη δυσφορία των ατόμων μπορεί να ονομαστεί κατάθλιψη ή κάπως αλλιώς, δηλαδή μετατρέπεται σε μια πάθηση δυνητικά ιάσιμη με την χορήγηση της κατάλληλης φαρμακευτικής αγωγής. Η φτώχεια, η στέρηση και η επισφάλεια που μας διαπερνάνε είναι τόσο οι αιτίες εμφάνισης ψυχικών νόσων, όσο και τα εμπόδια για την αναζήτηση εξειδικευμένης ψυχικής βοήθειας. Με τις κρατικές παροχές ψυχικής υγείας να απαξιώνονται και να περικόπτονται

συνεχώς από την μία, και το συχνά δυσβάσταχτο κόστος αναζήτησης της βοήθειας κάποιου ιδιώτη από την άλλη, γίνονται ξεκάθαροι οι ταξικοί αποκλεισμοί και στο ψυχικό πεδίο. Η αυξανόμενη ανεργία και οι κακοπληρωμένες δουλειές μας, συχνά μας εμποδίζουν να πραγματώσουμε βασικούς στόχους όπως το να νοικιάσει κάποιος ένα σπίτι μακριά απ' το πατρικό του, να κάνει οικογένεια, να πάει διακοπές, να ταΐσει τα παιδιά του ή να θερμάνει το σπίτι του και μας γεμίζουν δυστυχία ή και με το αίσθημα ανικανότητας. Παράλληλα, έχουμε το κράτος να μας πετάει ψίχουλα με τα επιδόματά του για να ψωνίσουμε τα βασικά και να βάλουμε βενζίνη, θίγοντας ακόμα παραπάνω την αξιοπρέπεια μας. Η συνθήκη της καραντίνας και η τηλεργασία, τηλεεκπαίδευση που έφερε, προκάλεσε ακόμα μεγαλύτερη επιδείνωση στην γενικευμένη μοναξιά, αποξένωση και εσωστρέφεια που νιώθουμε, ενώ κατάφερε να ενταντικοποιήσει την ζωή μας ακόμα και όταν αράζουμε στο σπίτι μας. Η απροκάλυπτη και ωμή κρατική βία σε συνδυασμό με την στάση της δικαιοσύνης μας κάνουν να νιώθουμε την αδικία και την καταπίεση στα σώματά μας, ενώ η αντίδραση σ' αυτή την πραγματικότητα είναι σχεδόν απαγορευμένη. Και ενώ έχουμε όλον αυτό τον ζόφο πάνω απ' τα κεφάλια μας, έχουμε και την συστημική ψυχολογία να μας προτρέπει να το δούμε θετικά. Μετατρέποντας την παραγωγικότητα και το συνεχές τρέξιμο, την κοινωνική και επαγγελματική ανέλιξη, τις αποσπασματικές και επιφανειακές σχέσεις με ανθρώπους και τόπους σε πραγματικές ανάγκες και προτρέποντας μας να ζήσουμε την ζωή μας στο έπακρο και να καταναλώσουμε εμπειρίες, μας βυθίζει στον ιδιωτικό και ατομικιστικό ζόφο του νεοφιλελευθερισμού.

Ακόμα, νιώθουμε την ανάγκη να μιλήσουμε για το συστηματικό καθεστώς ψυχικής οδύνης που βρίσκονται οι πρόσφυγες. Άνθρωποι οι οποίοι ζουν δίπλα μας αλλά σε μεγάλη απόσταση από μας, έγκλειστοι ή με ελάχιστη και περιορισμένη μετακίνηση, υπό συνεχή εποπτεία, με απουσία κοινωνικής συμμετοχής, σε καθεστώς ανεργίας ή κακοπληρωμένης εκμετάλλευσης, άμεσα εξαρτώμενοι απ' το κράτος ή από ΜΚΟ άρα χωρίς ουσιαστικό έλεγχο πάνω στις ζωές τους. Κι όλα αυτά ενώ έχουν ήδη να διαχειριστούν το τραύμα της προσφυγιάς και της κακοποίησης. Επιπλέον, είναι συχνό φαινόμενο λόγω τις διαφορετικής κουλτούρας και του άκαμπτου ψυχιατρικού λόγου, η μη κατανόηση των μορφών έκφρασης της ψυχικής οδύνης και του πόνου αυτών των ανθρώπων κι άρα να θεωρούνται ψυχωτικοί και να τους χορηγούνται ισχυρές φαρμακευτικές αγωγές με αποτέλεσμα την καταστολή και τον πλήρη ψυχικό αποκλεισμό τους. Βέβαια, το παράδειγμα αυτό είναι μια ακόμα απόδειξη ότι ζούμε σε έναν κόσμο και μια κοινωνία που αντιμετωπίζει αποκλίνουσες ομάδες ατόμων σαν παράσιτα με την στοίβαξή τους σε απομονωμένους χώρους μακριά απ' τα μάτια της κοινότητας, σε ένα καθεστώς συνεχούς καταστολής και εξόντωσης, όπως οι ψυχικά ασθενείς στην Λέρο, οι αντιφρονούντες στα ξερονήσια, οι φυλακισμένοι σε φυλακές υψίστης ασφαλείας και τώρα οι μετανάστριες στα camps.

Βλέποντας έτσι, την σύνδεση ψυχικού και κοινωνικού πεδίου

θεωρούμε πως ο ρόλος ενός Ελεύθερου Κοινωνικού Χώρου είναι σημαντικός. Μέσα σε χώρους σαν αυτόν μπορούμε να συζητήσουμε και να οργανώσουμε τις αντιστάσεις μας ενάντια στο ψυχιατρικό μοντέλο που ακολουθείται. Να ασκήσουμε κοινωνικό έλεγχο και πίεση στην κρατική πολιτική που δημιουργεί ψυχιατρεία-φυλακές, με καθηλώσεις και ακούσιες νοσηλείες με την βοήθεια μπάτσων που βάζουν το χέρι τους στην περαιτέρω κακοποίηση του ψυχικά ασθενούς. Να αναδείξουμε και να εμποδίσουμε ιδιωτικοποιήσεις δημόσιων δομών ψυχικής υγείας- όπως συμβαίνει και στην κλινική του Πανεπιστημιακού νοσοκομείου Ιωαννίνων με την ΜΚΟ ‘ΕΠΡΟΨΥΗ’-, πολιτικές που αυξάνουν τον αποκλεισμό, τον κατακερματισμό και την ασυδοσία εντός του ψυχικού πεδίου. Να αναδείξουμε και να ενισχύσουμε αγώνες του θεραπευτικού προσωπικού και ασθενών για την καλυτέρευση των συνθηκών σε κάθε δομή ψυχικής υγείας.

Ωστόσο, ένας Ελεύθερος Κοινωνικός Χώρος μπορεί να κάνει και κάτι άλλο σημαντικό. Εντός αυτού, δημιουργείται μια κοινότητα ατόμων που συνάπτουν συντροφικές σχέσεις μεταξύ τους και έχουν κοινά προτάγματα και στόχους. Δημιουργείται λοιπόν, ένα πεδίο παρέμβασης για την αποδοχή και κατανόηση ατόμων με θέματα ψυχικής υγείας. Η καθημερινή συμβίωση και δραστηριότητα, η προετοιμασία και εκπλήρωση κοινών στόχων όπως εκδηλώσεις, παρεμβάσεις αλλά και το απλό άραγμα σε ένα μπαρ επιτρέπουν την παρατήρηση και καλλιέργεια ενδιαφέροντος για την ψυχική κατάσταση των ατόμων. Έτσι, μπορεί να προκύψει ένας δίαυλος προσέγγισης και επικοινωνίας για τα ψυχικά μας ζητήματα ενάντια σε πιο παρεμβατικούς θεσμούς όπως η οικογένεια και οι ψυχίατροι. Μοιραζόμενοι τα προβλήματα που μας γεννάει η κοινωνική πραγματικότητα και η αλληλοστήριξη σε αυτά με έμπρακτους τρόπους όπως για παράδειγμα η κάλυψη σιτιστικών αναγκών μέσα από συλλογικές κουζίνες, μας υπενθυμίζει ότι δεν είμαστε μόνα μας και ότι ο τρόπος να τα αντιπαλέψουμε είναι η συλλογικοποίηση των ζωών μας. Τέλος, δεν πρέπει να ξεχνάμε ότι όσοι θεωρούμαστε ‘‘ ψυχικά υγιείς ’’, αποτελούμε μέρους του κόσμου που θεωρεί τον άλλον άρρωστο, μέσα απ’ την κρίση και την ματιά μας αναπαράγεται ο διαχωρισμός υγιών- ασθενών. Έτσι,

και η δική μας κρίση και αντιμετώπιση αποτελεί το πρωταρχικό πεδίο παρέμβασης και αναθεώρησης, επιδιώκοντας την μεγαλύτερη αποδοχή και συμπερίληψη των ψυχικά ασθενών στους χώρους μας.

Εισήγηση της Α.Κ.Θ στην εκδήλωση No Justice No Peace

**Η εισήγηση διαβάστηκε στην εκδήλωση που διοργανώθηκε από την ΑΚ Θεσσαλονίκης & Τον Ε.Κ.Χ Respiro Di Liberta στη ροτοντα στις 9/10/2022*

Νομιμότητα και Κοινωνική Δικαιοσύνη: Ποινικό Δίκαιο του Εχθρού και Αντιστάσεις

Ζούμε σε μία περίοδο κατά την οποία το κράτος έχει κηρύξει πόλεμο στην κοινωνία μονομερώς. Στην ολομέτωπη επίθεση που βιώνουμε, τα βασικά όπλα κράτους-κεφαλαίου είναι ο νόμος και η καταστολή. Από τη μία, είναι πλέον ξεκάθαρο σε όλες μας ότι νόμος είναι απροκάλυπτα το δίκαιο του κεφαλαίου, του κράτους, του ισχυρού. Σε επίπεδο επιβολής του νόμου, η καταστολή είναι η απαραίτητη προϋπόθεση για να περιοριστεί ο χώρος και ο χρόνος των αντιστάσεων που αναζητούν ανάσες ελευθερίας μέσα στην πνιγνή ατμόσφαιρα της ένστολης εποπτείας.

Στον κόσμο της ανισότητας η δικαιοσύνη είναι το προνόμιο των δυνατών και η ψευδαίσθηση των αδυνάτων. Τα δικαστήρια μοιράζουν *ala carte* αποφάσεις συντασσόμενα στο πνεύμα των καιρών. Έχοντας το χώρο και τον χρόνο με το μέρος τους, απαλλάσσουν οικείους και καταδικάζουν εχθρούς σε ευθεία

αντιπαράθεση. Είναι η επίδειξη ισχύος όχι της εφαρμογής του νόμου αλλά της παράβασής του. Ας έχουμε υπόψιν πώς τα κοινοβουλευτικά καθεστώτα της Δύσης στηρίζονται στο Σύνταγμα και τους νόμους για να αποσπάσουν τη συναίνεση, και στην παράβαση τους για να μπορέσουν να λειτουργήσουν. Για αυτό το κράτος δεν δεσμεύεται έναντι όλων αλλά μόνο με όσους έχει δεσμούς αμοιβαίου συμφέροντος. Η δέσμευση του είναι ευθέως ανάλογη με το ύψος των αμοιβαίων συμφερόντων και σε κάθε περίπτωση τα συμφέροντα των καταπιεσμένων παραμερίζονται εντελώς και μόνο κατόπιν επίμονης κοινωνικής πίεσης τίθενται ξανά υπό διαπραγμάτευση.

Αυτή η λυσσαλέα επίθεση του κράτους μεταφράζεται με νομικούς όρους ως καθεστώς εξαίρεσης και ποινικό δίκαιο του εχθρού. Ως εχθρός λογίζεται το κάθε υποκείμενο ή ομάδα που είναι μη διαχειρίσιμο, μη κυβερνήσιμο και δύναται να δημιουργήσει ρωγμές στην κρατική παντοδυναμία ή την εθνική συνοχή. **Οτιδήποτε ξεφεύγει από τα όρια της κανονικότητας και θέτει σε κίνδυνο το κοινωνικό φαντασιακό που διαιωνίζει τις κυρίαρχες αξίες, θεωρείται απειλή για το έθνος-κράτος και κατ' επέκταση εχθρός που πρέπει να αντιμετωπιστεί με μηδενική ανοχή.** Όσο σε καθεστώτα που επιβάλλουν συστηματικά συνθήκες εξαίρεσης, η ισονομία έχει καταλήξει έννοια σχεδόν ξεπερασμένη, το κράτος δεν ενδιαφέρεται να είναι ούτε κατ' επίφαση δημοκρατικό. Ο σημερινός κυρίαρχος σχηματισμός έχει διαρρήξει πρώτος το κοινωνικό συμβόλαιο, αθετώντας κάθε υπόσχεση προς τους «υπηκόους» του, και έχει αποβάλλει κάθε δημοκρατικό προσωπείο επιδιώκοντας πια ξεκάθαρα και μόνο την κυβερνησιμότητα.

Φωτογραφία από τον Άλκη Κουπίδη”

Ποιοι είναι όμως οι εχθροί που το κράτος δικαιολογείται να τους στερεί θεμελιώδη δικαιώματα; Θα μπορούσε να είναι σε αυτή τη θέση κάποιος γνωστός σκηνοθέτης με πολιτικά κόνε που βιάζει ανήλικα ή κάποιος ιδιοκτήτης καταστήματος που νιώθει απειλή στο πρόσωπο ενός φοβισμένου μη ετεροκανονικού ανθρώπου; Θα

μπορούσε να είναι κάποιο μέλος ακροδεξιάς οργάνωσης ή κάποιος ένοπλος κρατικός φρουρός; Αυτοί φαίνονται να είναι πλήρως δικαιολογημένοι να προβαίνουν σε εγκλήματα, επικαλούμενοι τη δουλειά τους, την ιδιοκτησία τους ή την υποκριτική τους τέχνη, σε αντίθεση με τα θύματά τους που πρέπει να δικαιολογήσουν το τί γύρευαν στα Εξάρχεια όντας 16 χρονών, τί γύρευαν στο κοσμηματοπωλείο, γιατί είχαν αντιφασιστική δράση ή γιατί δε μίλησαν νωρίτερα. Πόσο δίκαιο είναι τελικά να θεωρείται αποδεκτό ή παράπλευρη απώλεια το να δολοφονείται ένας 15χρονος Ρομά σε αστυνομική καταδίωξη ή να δέχονται επίθεση φοιτητές με κρότου-λάμψης σε ευθεία βολή; Πόσο δίκαιο και ηθικό είναι να επαναπροωθούνται βίαια μετανάστες σε νησίδες στο Έβρο όπου αφήνονται μέρες αβοήθητοι, όσο το κράτος υπερασπίζεται τις δολοφονικές του πρακτικές, και προσπαθεί να μετατοπίσει τη συζήτηση στο αν η εν λόγω νησίδα είναι ελληνικό έδαφος ή όχι, λες και έχει αυτό καμία σημασία, και μετά χωρίς καμία ντροπή αποπειράται να στερήσει ακόμα και το όνομα ενός πεντάχρονου νεκρού προσφυγόπουλου;

Ακόμα, όμως, και σε υποθέσεις που αφορούν μια μεγάλη μερίδα πολιτών ή και ολόκληρο το κοινωνικό σύνολο, το κράτος δε διστάζει να στοχοποιήσει ως εχθρούς όσους το αμφισβητούν ή αντιστέκονται στις πολιτικές του. Από πορείες και απεργίες που απαγορεύονται ή κρίνονται ως παράνομες και καταχρηστικές, σε καταλήψεις που εκκενώνονται ως κέντρα ανομίας, το κράτος δεν επεμβαίνει μόνο για να περιστείλει ή για να διαλύσει ό,τι του αντιστέκεται, αλλά και για να προβάλει την ηγεμονία των δικών του προτάσεων. **Κεντρικός στόχος είναι ο δημόσιος περιορισμός του κοινωνικού χρόνου και χώρου και η μεγέθυνση του αντίστοιχου ιδιωτικού, προκειμένου να αποπλιστεί η συλλογική δράση για μία ζωή που αξίζει να την ζει κανείς.** Για εμάς δίκαιο είναι να μπορούμε να αναπνέουμε στο δημόσιο χώρο, στις πλατείες και στις γειτονιές μας και όχι να περιφράσσονται από την αστυνομία για ιδιωτικά συμφέροντα. Για εμάς δίκαιο είναι να συνυπάρχουμε σε αρμονία με τη φύση και όχι να λεηλατούμε τους φυσικούς πόρους σε ένα αδιέξοδο μοντέλο άενας ανάπτυξης.

Αυτή η face to face αντιπαράθεση απροσχημάτιστη και ωμή βάζει νέους όρους στον κοινωνικό ανταγωνισμό. Ο κλοιός γίνεται ασφυκτικός και απαιτεί μία άλλη αντίληψη για την αντίσταση. Οι ευκαιριακές συμμαχίες, οι αυτοαναφορικές δράσεις και οι ηγεμονίες του δρόμου συντρίβονται μπροστά στο τείχος της κρατικής επέλασης. Σε αυτό που εννοεί σε βάρος μας σήμερα η κρατική επέλαση δεν μπορούμε να απαντάμε με υπονοούμενα ούτε να αφήσουμε το δίκαιο στην αστική δικαιοσύνη. Οι κοινωνικοί αγώνες της απελευθέρωσης δεν εκλιπαρούν για δικαιοσύνη αλλά την ορίζουν με την πάλη τους. Να αποκαταστήσουμε τα νοήματα σημαίνει ταυτόχρονα και να τα εννοήσουμε στην πράξη με αντίσταση, συλλογικοποίηση και επιμονή. Η συμμαχία με και για τη ζωή, με και για ισότητα, με και για δικαιοσύνη είναι το ενοποιητικό τρίπτυχο των σύγχρονων αγώνων που ανοίγουν δρόμους περπατώντας τους. Θα είμαστε στους δρόμους, στους χώρους εργασίας μας, στις πλατείες και στις γειτονιές μας γιατί ξέρουμε ότι δεν θα υπάρχει χώρος και χρόνος για εμάς αν δεν τον δημιουργήσουμε.

ΑΝΤΙΕΞΟΥΣΙΑΣΤΙΚΗ ΚΙΝΗΣΗ ΘΕΣΣΑΛΟΝΙΚΗΣ

<https://www.facebook.com/AKthess>

EKX RESPIRO DI LIBERTA

<https://www.facebook.com/respirosocialspace>

**Σχολείο εκπαίδευση και
καταστολή (εισήγηση στο**

διήμερο φεστιβάλ του ελεύθερου κοινωνικού χώρου RESPIRO στον χώρο του ΑΠΘ

*Στέλλα Τσιλιμαντού-Τελλή μαθήτρια β' λυκείου και μέλος της
αυτόνομης μαθητικής ομάδας Gatto Nero*

Μιλώντας από την σκοπιά της μαθήτριας, θέλω να θίξω μερικά ζητήματα τα οποία θα έπρεπε να λαμβάνονται υπόψη και να συνυπολογίζονται στην σκέψη μας όταν αναφερόμαστε σε κατασταλτικές πολιτικές.

Για αρχή, στο χρονικό σημείο που μιλάμε, φυσικό είναι το ενδιαφέρον να έχει στραφεί προς την φοιτητική κοινότητα, η οποία είναι αυτή την στιγμή ο μεγαλύτερος δέκτης μιας ισχυρής και ολοφάνερης προσπάθειας καταστολής και πάταξης των φοιτητικών αντιδράσεων όπως και μιας προσπάθειας να εμποδίσουν την ανύψωση ενός δυναμικού φοιτητικού κινήματος ικανό να σταθεί ανάχωμα σε συγκεκριμένες νεοφιλελεύθερες πολιτικές. Οι μπάτσοι είναι το μέσο της καταστολής και όχι η ίδια η καταστολή. Περιφρουρούν απλώς πολιτικές και στην προκειμένη την εκπαιδευτική αναδιάρθρωση.

Όλα αυτά φυσικά υποδηλώνονται πίσω από μια διπλωματική κρυψώνα, την δημιουργία αυτής της περίφημης βιβλιοθήκης που σύμφωνα με το κυβερνητικό αφήγημα θα αντικαταστήσει την βαρβαρότητα των καταλήψεων με τις βιβλιοθήκες και την γνώση ή κοινώς θα συμβάλλει στην ολοκλήρωση μιας καλομελετημένης μεθόδου, σε ένα αποστειρωμένο πανεπιστήμιο το οποίο θα εξυπηρετεί μόνο συγκεκριμένα οικονομικο-πολιτικά συμφέροντα και όχι τις πραγματικές ανάγκες των φοιτητών/φοιτητριών.

Όμως για να επιστρέψω στα μαθητικά, αυτή η αστυνομία της σκέψης και των κινήσεων πέρα από το κομμάτι των πανεπιστημίων, εντοπίστηκε έντονα στην αρχή του φετινού σχολικού έτους στο πλαίσιο των μαθητικών καταλήψεων. Παρότι λοιπόν προς μεγάλη

έκπληξη όλων , τα κατειλημμένα σχολεία στην Ελλάδα άγγιξαν τα 700 την προηγούμενη χρονιά (αριθμός πρωτόγνωρος και αρκετά ελπιδοφόρος) ,με πολλά από αυτά να έχουν παρουσία και στον δρόμο(ανάμεσα στα οποία και το δικό μας), φέτος ο αριθμός έπεσε σχεδόν στα 200 παρά το ανησυχητικό γεγονός ότι εφαρμόστηκε ο νέος νόμος για την παιδεία (τράπεζα θεμάτων , ΕΒΕ...κλπ) και ως εκ τούτου 40.000 φοιτητές έμειναν εκτός (αριθμός σχεδόν διπλάσιος από το προηγούμενο έτος).

Φυσικά τίποτα από όλα αυτά δεν είναι τυχαίο.Εδώ θέλω να χρησιμοποιήσω μια λέξη που άκουσα σε μια πρόσφατη ομιλία πριν λίγες μέρες και μου φάνηκε αρκετά εύστοχη. Θρασυδειλία . Με θρασυδειλία λοιπόν η κυβέρνηση κινείται στοχευμένα πίσω από εκδοχές –προσχήματα που θα κουκουλώσουν όσο το δυνατόν καλύτερα ορισμένες πρακτικές.

Το πρόσχημα της δημιουργίας μια βιβλιοθήκης στην θέση του στεκιού μοιάζει αρκετά με άλλα προσχήματα που χρησιμοποίησε το προηγούμενο διάστημα , όπως το ‘΄ψηφίζω τις πολιτικές μου σε μια περίοδο πανδημίας όπου οι δυνατότητες έμπρακτης αντίδρασης είναι περιορισμένες αν όχι απαγορευμένες΄΄ ή το «χρησιμοποιώ την εξ αποστάσεως διδασκαλία για να την καθιερώσω πλέον οπουδήποτε με συμφέρει όπως στα διαστήματα των σχολικών καταλήψεων.

Και ήταν πραγματικό πλήγμα. Οι μαθητές/τριες με τον τρόπο αυτό έπαιρναν υποχρεωτικές απουσίες εξαιτίας της αποχής από το Webex , ενώ δεν έλειψαν οι εκβιασμοί προς τους εκπαιδευτικούς με την αξιολόγηση , βγάζοντας μάλιστα διάγγελμα το υπουργείο για παράνομες απεργίες και σημαντικές αφαιρέσεις μισθών στους καθηγητές που αποφασίζουν να αρνηθούν την τηλεκπαίδευση στα πλαίσια των καταλήψεων.

Όλα αυτά συνδυαστικά με την τρομερή προπαγάνδα καθώς απέκρυπταν τα πραγματικά αιτήματα (15 μαθητές ανά τμήμα ,προσλήψεις εκπαιδευτικών, κατάργηση του αντιπαιδαγωγικού τους νόμου κλπ) και παρουσιάζοντας ως κυρίαρχα την άρνηση της μάσκας και πάει λέγοντας.

Ταυτόχρονα παρουσίαζαν τους/τις καταληψίες ως τραμπούκους ακόμη και ως πύθηκους σκαρφαλωμένους στα σχολικά κάγκελα που εμποδίζουν τη γνώση...(σύμφωνα με μια γελοιογραφία που κοινοποίησαν βουλευτές της Ν.Δ)

Όσο ισχυρή θέληση και να υπάρχει να κρατηθεί ένα σχολείο υπό κατάληψη , καλώς η κακώς οι καταλήψεις χρησιμοποιήθηκαν ως μέσο πίεσης από την κυβέρνηση ότι αν διαρκέσουν για περισσότερο από δύο εβδομάδες έχεις μείνει στην τάξη.

Φυσικά κατά την διάρκεια των καταλήψεων τα μαθήματα εξελίσσονταν κανονικά και υποχρεωτικά όποτε αμέσως γίνεται ο διαχωρισμός μεταξύ των υπάκουων μαθητών που θα καθίσουν σπίτι τους και θα προχωρήσουν κανονικά στα μαθήματα και των υπολοίπων που θα απέχουν στα πλαίσια διαμαρτυριών και φυσικά θα χάσουν ένα σημαντικό κομμάτι της ύλης(το οποίο φυσικά δεν θα αναπληρωθεί) αντίθετα με τους υπόλοιπους συμμαθητές τους .

Τι γίνεται σε αυτές τις περιπτώσεις;

Η λειτουργείς με τους όρους της κυβέρνησης και συμμετέχεις στα διαδικτυακά ή απέχεις αναλαμβάνοντας ένα μεγάλο κόστος το οποίο ίσως σημαίνει ακόμα και την επανάληψη της χρονιάς. Πέρα από το γεγονός της τρομοκρατίας των απουσιών, χάνεται όλο το νόημα εφόσον η εκπαιδευτική διαδικασία εξελίσσεται κανονικά και επιλεκτικά.

Επίσης, υπήρξε πρόθεση από το υπουργείο στους τίτλους σπουδών να αναγράφεται πλέον και η διαγωγή(εξαιρετική ,καλή, μεμπτή), έτσι ώστε οποιαδήποτε διατάραξη της εύρυθμης λειτουργιάς του σχολείου, κοινώς μια κατάληψη, να επιφέρει κυρώσεις, οι οποίες μπορούν να σε ακολουθούν για μια ζωή(εύκολα συνδυάζεται και με τα πειθαρχικά για τα πανεπιστήμια).

Συνειδητοποιείς λοιπόν ότι στην λεγόμενη δημοκρατία, το να σηκώνεις ανάστημα έχει καταλήξει να αποτελεί παράνομη ενεργεία. Για εμάς ίσως με λιγότερο κόστος(τουλάχιστον δε μας έστειλαν ακόμα στο νοσοκομείο από το ξύλο), άλλα έχουμε αφήσει παρακαταθήκη στη διάρκεια των καταλήψεων των τελευταίων δυο

χρόνων ,όπου σημειώθηκαν περιστατικά διώξεων κ προσαγωγών από αστυνομικούς που εισέβαλαν σε κατειλημμένα σχολεία. (Αγρίνιο ,Ιωάννινα)

Μιλώντας λοιπόν για καταστολή και για αποστειρωμένα πανεπιστήμια, δεν πρέπει να ξεχνάμε ότι η προπαγάνδα , ο εκβιασμός βρίσκεται και στα σχολεία ,βρίσκεται στην κοινωνία.

Είναι αποστείρωση το γεγονός ότι απαιτούν από τους μαθητές να διασχίσουν έναν Γολγοθά ανταγωνισμού, με βάσεις του δέκα , τράπεζα θεμάτων, χωρίς συγκεκριμένα μαθήματα όπως καλλιτεχνικά ,μουσική γιατί απλά τους στοιχίζουν. Το ίδιο συμβαίνει και με την κοινωνιολογία , που το συγκεκριμένο μάθημα θα μπορούσαμε να πούμε προσφέρει και μια επιπλέον μόρφωση που το κράτος δεν θέλει να έχουμε.

Βλέπω τα σχολεία μας να αποκτούν μορφή επιχείρησης ,να μετατρέπονται σε αρένες, πεδία μάχης για μια θέση ,που στην τελική είναι πολύ πιθανό να μείνει στα χαρτιά. Βλέπω να υπονομεύεται όλο και περισσότερο η δημόσια παιδεία, να ενισχύεται από την άλλη η ιδιωτική εκπαίδευση. Σχολεία άχρωμα ,άοσμα , εντατικοποιημένα.

Οι μαθητές να τρέχουν και να μη φτάνουν με το φόρτο της ύλης και οι καθηγητές αντίστοιχα για να την καλύψουν με τα χίλια ζόρια και δεν ακουμπώ καν το φάσμα των αδιόριστων εκπαιδευτικών και των ελλείψεων.

Ανάμεσα στα άλλα θέλω να αναφέρω κάτι που μου προξένησε ιδιαίτερη εντύπωση το τελευταίο διάστημα. Συζητάω με μαθητές/τριες της τρίτης λυκείου για την σχολή και το πανεπιστήμιο που θέλουν να σπουδάσουν. δύο από τα άτομα που μίλησα με ρώτησαν ρητορικά : «γιατί να πάω στο ΑΠΘ; για να φάω ξύλο ;καλύτερα να γραφτώ σε ένα δημόσιο ΙΕΚ»

Στην αρχή σοκαρίστηκα με αυτό που άκουγα. Μετά που το σκεπτόμουν έλεγα πραγματικά είναι μια πλέον ρεαλιστική σκέψη. Έχει χυθεί αίμα. Μέσα στον χώρο ενός πανεπιστημίου η αστυνομία συλλαμβάνει αναίτια κόσμο, τραμπουκίζει, δέρνει, σφίγγει φοιτητές στο πάτωμα, κάνει δολοφονικές επιθέσεις με ανοιχτές μάλιστα σχολές. Και εγώ φοβάμαι πλέον να βρίσκομαι εκεί.

Οι συζητήσεις λοιπόν για την κατάσταση στο πανεπιστήμιο και την καταστολή δεν θα έπρεπε να εσωκλείονται στα κάγκελα του. Είναι συζητήσεις που μας αφορούν και εμάς τους μαθητές αλλά και όλους. Γιατί η μάχη ενάντια στην καταστολή είναι μια μάχη που πρέπει να δοθεί συνολικά.

Και οι μαθητές, αλλά κυρίως την δεδομένη στιγμή, οι φοιτητές έχουν αναλάβει με όλη τους την ψυχή και το πείσμα έναν δίκαιο αγώνα με κόστος και οι εκπαιδευτικοί οφείλουν να το στηρίξουν. Η αλήθεια είναι πως η έξαρση ενός δυναμικού φοιτητικού κινήματος, η πολύωρη καθημερινή τους παρουσία εκεί, μέσα στη ζέστη, απέναντι στους μπάτσους, οι καλλιτεχνικές τους δράσεις, οι καταλήψεις, οι μαζικές πορείες κλπ είναι ένα αρκετά ελπιδοφόρο σημάδι που με γεμίζει αισιοδοξία.

Θέλω να κλείσω λέγοντας κάτι. Δεν συνηθίζω να μιλάω με αυτόν τον τρόπο, αλλά επιλέγω να το εκφράσω όπως το νιώθω.

Δεν γίνεται να πηγαίνουμε στο πανεπιστήμιο και να φοβόμαστε να εκφραστούμε, να αντιδράσουμε, να κινητοποιηθούμε ενάντια σε

πολιτικές που μας πνίγουν, γιατί μας πνίγουν και μας οριοθετούν τη ζωή στο όνομα του κέρδους και του κεφαλαίου.

Δε γίνεται να βλέπουμε τα πανεπιστήμια, τα σχολεία να μετατρέπονται σε επιχειρηματικές μονάδες και εμείς να μη μπορούμε να αντισταθούμε σε αυτό.

Αυτά είναι χουντικά στοιχεία, είναι στοιχεία δικτατορίας.

Σκεπτόμενη την τραγικότητα των τελευταίων ημερών με την είσοδο των μπάτσων στο πανεπιστήμιο, σκεπτόμενη την κοπέλα που ήρθε και μου είπε πως η αστυνομία την αποτρέπει από το να φοιτήσει εκεί, νομίζω πως πρέπει πλέον να υποσχεθούμε ό ένας στον άλλον ότι δε θα επιτρέψουμε σε κανένα άλλο παιδί, φοιτητή/τρια, αλλά και οποιονδήποτε να φοβηθεί που θα πατήσει στο πανεπιστήμιο του και εδώ θα χρειαστεί ο φόβος να γίνει οργή, στο όνομα του ασύλου, της δημόσιας δωρεάν παιδείας. Να μη κυριαρχήσει πια αυτή η τρομοκρατία, η ανελευθερία στα σχολεία, στα πανεπιστήμια, στην κοινωνία και να μην γίνει κανονικότητα αυτός ο ολοκληρωτισμός, γιατί αν δεν θέλουμε να ζήσουμε μέσα στα καλούπια που μας προορίζουν πρέπει να συνειδητοποιήσουμε οι ζωές μας ανήκουν και είναι χρέος μας να μην τις παραδώσουμε.

** Η εισήγηση ήταν μέρος της εκδήλωσης/συζήτησης – Αντιεξέγερση και εμπέδωση του φόβου: Το ελληνικό Κράτος Ασφαλείας.*

** Οι φωτογραφίες είναι από το infolibre – Συνεργατική για την ανεξάρτητη ενημέρωση και επικοινωνία*